

اعلان

گرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نيت د دې کتاب سره ډيره خواري کړی ده او په ډير عاجزانه طور ئې تاسو ته د مطالعې په غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې ډير سخت منع دی

پښتونستان
پښتو ډاټ نيت

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

دُرُودِ پُجَنِہ

Presented By :

PUKHTO.NET

اجمل شاہک

Buxsons.

رباعیات

د زبایاتو فهرست

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۲۵۶	زما لېونتوب - روښانه مزل	۲۳۳	زبای
۲۵۷	ننگ او راج - حېرت	۲۳۴	دنيا - ذهن
۲۵۸	عقل - معمه	۲۳۵	ژوند - زه ئې څه کړم؟
۲۵۹	د بلبل ژړا - قلم او غېرت	۲۳۶	ماشوره - ماده پرده ده
۲۶۰	پښتون ولی - څه شوې؟	۲۳۷	جرگه - افلاطون
۲۶۱	پښتون او زه - ځان سره	۲۳۸	مینه مستېده - دیدار
۲۶۲	ننگ مې - رندې قافلې	۲۳۹	خبر - مینه او وینه
۲۶۳	خپل مرام - پښتو	۲۴۰	بې صبری - ځان سره غم
۲۶۴	خدمت - پښتون یم	۲۴۱	تکل - باجه گي
۲۶۵	روښانه سیاست - پت	۲۴۲	زما میراث څه ... - کور او کور
۲۶۶	د پښتو کانی - علم او علم	۲۵۳	د نظر باز - لا ژوند یم
۲۶۷	اوده - همت او اراده	۲۴۴	څه وو او څه - دا قافله
۲۶۸	حېرت - حسن	۲۴۵	پښتو - د ننگ لار
۲۶۹	زرگوټی - سیور	۲۴۶	د وفا در - دوه رځه
۲۷۰	هستی - ورور ورور نه شو	۲۴۷	دنیاداری - دا دین
۲۷۱	زما گناه ده - کړې لارې	۲۴۸	یو درنگ ده - د چا شوه؟
۲۷۲	زما مضمون	۲۴۹	ماته غل ده - باتور یم
۲۷۳	سرېتوب - دا ما حول	۲۵۰	خپل فن د بل نقل - نوې گل
۲۷۴	د صحرا فریاد - مارها کره	۲۵۱	دې خپل زړه ... - ډاکټره ...
۲۷۵	دنيا گنده شوه	۲۵۲	هیڅ ونه شول ... - کټه باز ...
۲۷۶	صحت او ... - د غېرت لېونه	۲۵۳	نه وو نه نا - چغه یم
۲۷۷	قلم او جنده - کرسی او کند	۲۵۴	یوه قطعه - ما ورکوی
۲۷۸	سره پښتو - د کور درغلی	۲۵۵	تور خنجر - عظمت داسې

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
		۲۸۰	چې جرگه نه... - پښتو شته
		۲۸۱	د نیت پسات - تماشه ده
		۲۸۲	کوه چې څه... - مرگ او ژوند
		۲۸۳	خپل سر - شاه زلمع يم
		۲۸۴	زه - په سپينه جامه تور
		۲۸۵	بس د ننگ... - خپل پردی
		۲۸۶	بې ننګی - امتحان
		۲۸۷	د منزل غم - نه د نن نه د سبا
		۲۸۸	په سفرونو کې د... خر بتک
		۲۸۹	محبوبه د پښتو - حورې
		۲۹۰	د کوډر مازيگر - کوچی
		۲۹۱	اولس او حکومت - عجيبه ده
		۲۹۲	واعظ او ليدر - سپينه جامه...
		۲۹۳	پنکه - کرل رېبل
		۲۹۴	زما وينه - چاپلوسی
		۲۹۵	دا هوښيار؟ - تېر عمر
		۲۹۶	رښتيا لېون؟ قلم زما علم
		۲۹۷	لار د ښاغلو - زما باز
		۲۹۸	پښتانه څه... - ضعف او سنگر
		۲۹۹	نوي مېدان - غم د پښتون
		۳۰۰	د پښتو چغه - غېرت
		۳۰۱	ملنگ خټک

رباعی

سناد تخلیق لویده لمن کبھی مریدہ!
ما پسخوی دا رنکارنک دُنیاکی
ما تہ زما د پینسو جو مہ مراکبہ
زما د مینی او د ننک دُنیاکی

دُنیا

د زړه دُنیا د مینې ډکه د بشکلا دُنیا
 د گل په پانهویو لحظه خوږه مُسکا دُنیا
 زما د ژوند د ناکړدود لاسه سوې سوې
 د وخت د جبر له خپېرو په ژړا دُنیا

ذهن

ذهن د فکر د تخلیق د پلوشو ائینه
 زما د مینې د شعور د ولولو ائینه
 د زمانې تورو لوگو پرې داسې لوبې وکړې
 نن د غمونو، ارمانونو، د تیږو ائینه

ژوند

ژوند د 'ادم بابا نړۍ ته د جنت پېغام
 زما تکل ئې د انسان د شرافت پېغام
 که په صحرا کې يوه چغه شوه پروا ئې نشته
 دا د پستو د ننگه ډک مې د غېرت پېغام

زه ئې خه کرم

يو راته راشی، خان راته ورور کا
 بل په کې راشی، خان راته يار کا
 اوس ئې نور خه کرم، خه نه وونه شول
 که خان مې زوئې کا، که خان مې پلار کا

ماشوره

دُنیا د سُود په لور کږه شوه
پښتو ترخه شوه، پېسه خوږه شوه
فېصله ټوقه، جرگه نخره شوه
زندګۍ څه شوه، یو ماشوره شوه

ماده پرده ده

زړه راته وائی، چې ټول دی خپل کړم
مینه مې وائی، چې ښه دې ښکل کړم
روح مې نعرې، کړې دا خو ماده ده
دا ستا جذبه ده، توره پرده ده

جرگه

د چاپه ترخ کبې، غرض باجه ده
د چا مغزو کبې، بله نشه ده
ملنگه خان ژارې کټه خاندې
ستا خو پښتو ده، ستا خو جرگه ده

افلاطون

د خيام او د افلاطون وه معامله
فلسفيان ئې وو ولاړ په تماشه
ملنگ خپل سر گرو، ترېنه روان شو
وې چې دواړه يا رانده دي يا نشه

مینه مستېده

یو د وخت نشو کښې هسې خندېدو
 بل د فکر په جنجال کښې غمېدو
 زما ذوق د ښکلی سترگو نندارو کښې
 د ژوند لوبه کښې په مینه مستېدو

دیدار

چا وې گُل ښه، چا وې لعل ښه، چا وې یار ښه
 هلته بیا جنت او دلته کښې بازار ښه
 ما وئیل د ژوندون لوبه د مرگ ویره
 په دا منځ کښې ئې یو درنگ د یار دیدار ښه

خبر

يو به رقيب وى، بد به كتل كا
 بل به حريف وى، بد به وټبل كا
 ملنگ، ملنگ دح، كچكول كچكول دح
 خبر ئې ژوندون دح، خبر به كؤل كا

مينه او وينه

اچ مجنونه! كرې خراب د لېلى مينې
 د نېكى لارې نه كورې، نه ئې وينې
 هغه وخاندل چې ډېر بنه يم كُلاپه!
 چې په دې خبرو نه څښم د چا وينې

بي صبري

دغه ژوند د محبوبا هغه قلا ده
 چې په کومه لار ټي ځمه حيرانېږم
 خود خپل ننگ د نظر سره څه وکړم
 تگ که نه کيږي نو زه کله صبرېږم

خان سره غم

وجود يخيږي، جذبات سپري
 ذهن کډوډ شي، فکر ورکيږي
 د بنکار مرغان جالي ته راغلل
 اوس نو د خان سره غميږي

تکل

قضا طوفان دح، اباسین چله
 اسمان تورتم دح، په مزکه هله
 کشتی سوری ده، متی ستومانه
 د الله فضله، خپله تکل

باجه کی

د چا په ترخ کبې، یو باجه کی ده
 د چا په شونډو، بله شپېلی ده
 د سر او تال، تمیز ی نشته
 خو غړوی ئې، لوبه هرځای ده
 زرګیه ستا دې، د پستو ننگ وی
 که مزکه اور وی، که اسمان جنگ وی

زما میراث څه شو؟

چرته شوي خوشحاله بابا! څه شوي باچا خانه؟
څه شوله! او ولي؟ مارگله تر بدخشانه
غلوهر څه تالا کړل، که کوربه وهر څه وخوړل
زه د خپل میراث پوښتنه وکړمه د چا نه؟

کور او کور

چې جوړ مې نه شو د پښتو کور
ماته جوړ نه کړی د خښتو کور
خپلو پردیو داسې مې پرېږدی
که سپین وم، سپین ښه، که تور وم تور

د نظر باز

که وجود مې ټول بې وسه تش تصویر شو
 د نظر باز مې لا تېز او هواکیر شو
 چې د حسن په بنکالو پوهه شی ببر شی
 د خپل بنکار په کار کښې هغسې کاسیر ده

لا ژوندح یم

ه منډې پاتې، اس ئې پردح ده
 لارې رنډې شوې، مېدان ډونگه ده
 چې نه صبریرې، او نه پتیرې
 خټک به خه کړی، چې لا ژوندح ده

څه وو او څه وه شول؟

عمرونه تېر شو، خو څه ونه شول
زاره خواره شول، نوي خواره شول
کچکول ته ناست يم، رباب ته کورم
خدايه! دا څه وو او دا څه وه شول

دا قافله

ماته وائي راشه، چې څو مکې ته
خپله ئې مخ دح، درمسالي ته
ميروېس خفه دح، خوشحال غصه دح
دې خان ملا ته، دې قافلې ته

پښتو

اچ زما د هلکوالی لېونتوبه!
 نن واپس په منډه منډه راشه راشه
 دې د عقل هونبیارانو ډېر خطا کړم
 مرگه راوړه، خو پښتو، مینه وفا شه

د ننگ لار

د غرض دا قافلې ټولې ړندې شوې
 د غلو ډکې شوې، کړې شوې، هم وږې شوې
 چې د ننگ، پښتو، انسان منزل ته رسی
 هر چې شوې نو هغه بڼې شوې هغه بڼې شوې

د وفادر

زه گدا نه يمه مټين يم، خوړې سترگې غوارم
 ماته خو بس د گل د مينې ډك نظر پكار ده
 لاره كښې ډكې پېمانې او مېخانې خه كوم
 زما جنون ته خو د يار د وفا در پكار ده

دوه رُخه

چې ما وژړل تا وخنډل نو ښه شوه
 زما مينه كه كچه وه هم پخه شوه
 زه دې خپل اولس ته خر خادر كښې پرېښوم
 ستا د غېرو د "لالا" بنگله كښې شپه شوه

دُنیا داری

چا وې وروری ده، چا وې یاری ده
چا په کښې ووی چې دینداری ده
ما چې پرې ځان له څه فکر وکړو
شا ته ئې ټوله دُنیا داری ده

دا دین

زه ئې په تش کتو کافر کړم
خپله ئې څښې او مسلمان دح
په یو کتاب کښې دوه مسئلې شوې
دا لا کوم دین دح او کوم ایمان دح

يو درنگ دح

وخت په هوا دح، نه حصارپری
پرون دې لارو، نن دې تېرپری
سبا ئې نشته، چې خه به کپری
دغه يو درنگ دح که دې ارزپری

د چا شوه؟

د ملا بانگ دح زما ټپه ده
دا ئې ژوندون دح، دا ئې قيصه ده
دنيا د چا شوه، عقبا د چا شوه
دا خو جگره ده، دا خو لانجه ده

ماته غل دح

خپله خو خيژی، بر تر اسمانه
 پښې ئې چاپېر کړې، ټولې دُنیا نه
 دغه اور سترگه، لا ماته غل دح
 لاس نه وباسی، مې له کړېوانه

باتوریم

خو په وینه د مزی په خوئی باتوریم
 داسې ټینگ ولاړ په ننگ د خپل دستوریم
 چې په فکر او عمل کې انقلابیم
 د پښتو مزاحمت یو سور سېلابیم

خپل فن د بل نقل

دلته د تپې د شعروفن بنائست کبې هرڅه شته
 اچ وروره! په مخ ورته پردی رنگونه مه تپه
 دلته د مغرب د فن کچه نقلونه مه کوه
 مونږ ته د پښتو د گل غوټو مخونه مه تپه

نوي گل

که ډېر ئې تاؤ راتاؤ کړې خو ماتيرې کورې نا
 تس نس يو خو ننګو نه مو ورکيرې کورې نا
 خټکه! که رشتيا شو مونږ، دا هرڅه به رشتيا شي
 د وينو په دې ډنډ کبې به يو نوع گل پېدا شي

دې خپل رنځور زړه ته

زړه گيه! ته چې، د نيا پرېږدې
د ژوند کتاب مې رابنده وې
نو دا بشکالو چې د جانان ده
دا څه کوي؟ دا څه کوي؟

هسپتال کېږي

ډاکټره بس!

ډاکټره! بس دح، زړه لار خفه شو
په مرض نه دح، په زمانه شو
ورته مې جام د وینو یورو
هغه ئې لاس کېږي را اړپوته شو

دې خپل رنځور زړه ته

زړگيه! ته چې، دُنیا پرېږدي
 د ژوند کتاب مې رابنده وي
 نو دا بشکالو چې د جانان ده
 دا څه کوي؟ دا څه کوي؟

هسپتال کښې

ډاکټره بس!

ډاکټره! بس دح، زړه لار خفه شو
 په مرض نه دح، په زمانه شو
 ورته مې جام د وینو یورو
 هغه ئې لاس کښې را اړپوته شو

هيڅ ونه شول خو وشول

چې څه مې کړه شول، هغه مې وکړل
 چې څه پکار وو، هغه ونه شول
 لار مو د وینو، بلې ډيوې کړې
 که هيڅ ونه شول هم ډېر څه وشول

کته باز يم

زه د خپلو هسکو تورو غرونو کته باز يم
 دا د غرضونو لېونی مې نېکار کوی
 زه د کړلېچونو، غورځنگونو شين زمږ يم
 دغه دوکه شوی رانده ما هم بار کوی

نه وو نه نا

زه د خوږې چينې په غاړه به له تندي مرمه
چې د ديدن په وخت نه "هو" کوي نه "نا" کوي
زه مجنون نه يمه پستون يم، سوال کوله نه شم
ته لېلی نه ئې پستنه ئې، نو حيا کوي

چغه يم

چغه يم خو ژوندون د خپل مرام يم
د بشر په ورورولۍ کبې د خپل قام يم
مرگ او ژوند زما د لارې مرحلې دي
زه روان د پستنو په ننگ و نام يم

۱ انسان

يوه قطعہ

د زلفو په تيټرو کښې ستا د سترگو په ډيوو کښې
 مزل د مينې کيږي د منزل د لېونو
 زرو مټينو! لر ګودر کښې ګرمه ګډا غواړي
 په بر ګودر کښې چغه د مېوند د لېونو
 اسمان به خپله چار کوي خټکه ته خپل کار
 ډولي به ګورې بائېلې د اغيارو په اسرو

ما ورکوي

ماته ربّ راکړ د جنت په شانې کور ده
 دا چې د اسمان د کهکشان غونډې روښان ده
 ماته خدائې راکړ د وطن مړنې ورور ده
 دا چې د غېرت او شرافت ښکله انسان ده
 نن "لالا"، "چاچا" په هر څه سترګې پټوي
 ما ورکوي ځان له په ما لارې جوړوي

تور خنجر

دا چې د نړۍ دې بحرانونو لېونی کړل
هر خوا ته راندۀ کانه چکونه لکوی
ما، زما تاریخ، زما ټاټوبه هېروی
لویه پښتونخوا رانه په مکر پټوی
ماته په سینه رانه باسی تور خنجر
پښې کښېردی د خپل غرض زما د ژوند په سر

عظمت داسې

ستا د خوږو بڼو لښو کښې که عادت داسې ده
زما د مینې په زخمونو کښې عزت داسې ده
د غزل فن کښې د ژوند هسې د بنائست په ژبه
د لوړ ژوندی شاعر کمال داسې، عظمت داسې ده

زما لېونتوب

اے زما د پستون والی لېونتوبه!
نن په چغو چغو زر راپسې راشه
دې د عقل هوبنيارانو ډېر خطا کړم
مرگه راؤړه، خو پستو، مينه، وفا شه

روښانه مزل

کاروان د غلو شو، تگ د پردو شو
ستړی زرکيه! وخت د تيارو شو
لاره کښې کښې، اسمان ته گوره
که دې مزل، په رڼيدو شو

ننگ او رواج

زما ژوند چې احتجاج وه احتياج شو
كله هغه دح خو بل شاني رواج شو
ننگه! ووايه چې ستا نو كومه لار شوه
چې بدل د زماني درته رواج شو

حبرت

ما خو وي چې ژوند او سر به ترې قربان كړم
مرگ به مينه او وفا د خپل جانان كړم
زمانې چې پرو بال راځني پرې كړل
بې وسې مې نن په دوه و كښې حبران كړم

عقل

زره د وينې او د مينې ائينه ده
 ذهن بس د ژوند د لوبو پيمانه ده
 په دامنځ کبې چې ئې زه يمه نوڅه کړم
 عقل خپله يو ناحله معمه ده

معمه

علم يا ويره شي او يا اسره شي
 ژوند مخمسه شي، تگ معمه شي
 سرخ حبران وي او حبران لار شي
 نو نه هغه شي او نه دغه شي

د بُلْبُل ژړا

يو بُلْبُل مې د گلو سيوری ته لیدو
خوزېدې نۀ شو، په خائي به رپیدو
ما وې والوڅه! بنائست ته گدا وکړه
ده خپل ځان ته وکتل او ژریدو

قلم او غېرت

خپل بې احساسه، یاران بې پته
پردی بې مخه، اغیار بد نیته
کچکول دې کوز کړه، رباب دې کسپړده
قلم راواخله، خپله غېرته

پښتون ولی

خان کاکا هر څه هر څه پرېښول ممبری پسي
مُلا محراب او منبر هېر کرل په کرسی پسي
خلقه د خواروزار ملنگ دې وچ تندي ته کورئ
دح زور کچکول لاکړځوی پښتونولی پسي

څه شوي؟

جندي رپيري، د پښتو نه شوي
چغې شوي ډبري، د عمل نه شوي
چې نه د جنگ شوي او نه د ننگ شوي
که بنکلی ډبر شي نو هم د څه شوي؟

پښتون او زه

خندل مې وکړل نو د خدا شوم
ژړا لیکمه چې د ژړا شوم
ما د پښتو، لېونتوب وکړو
پښتو زما ئې او زه د ستا شوم

خان سره

وجود یخپری، جذبات سرپری
ذهن کډوډ شی، فکر هېرپری
د ښکار مرغان، جالو ته راغلل
اوس نور د خان، سره غمپری

ننگ مې راپسې دح

نن ژوندون د محبوبا هغه قلا ده
چې په کوم لوری ئې ځمه حېرانېږم
ولې څه وکړم چې ننگ مې راپسې دح
تک پرې نه کېږي، خو زه چې نه صبرېږم

ړندې قافلې

يو خوا ذهن او زړه سترې تجزېې دى
بل خوا وخت وائى چې نوې مرحلې دى
ا ح د ننگ او د شعور احساسه وايه!
لاره شته خودا ړندې چې قافلې دى

خپل مرام

اځ غبرته! وايه ته پکښې څه وائي؟
زړې غواړې که څه نوې راته ښايي؟
دا تار تار دستار به ملا ته کمربند کړم
که د خپل مرام په سمه لار مې ښايي؟

پښتو

د ننگ لاره کښې هم تخت وی هم تخته
که دا نه منې نو دېخوا مه راځه
پښتو دا ده چې د ننگ سودا ونه کړي
مرحله به هم خوږه وی هم ترڅه

خدمت

راته وائی اس تیار ده راسورېږه
 بس د زور او زر په بادو وپرسېږه
 ورته وایم د خدمت زین راته کوره
 د دولت خبرې مه کوه ورکېږه

پښتون یم

راته ښائی ښې ښکلې ښکلې سمون
 لمسوی زما دا خواروزار ژوندون
 ورته وایم لږ په خیر راته اوکوره
 زه پښتون یمه، پښتو یمه، پښتون

روبنانه سياست

مينه رانه پت غواړي، وطن رانه خدمت غواړي
 يه! ملگرو داسې سياست نوڅ حکمت غواړي
 راشي چې دا مينه او غېرت سره جرگه کړو اوس
 وخت گوري نن داسې يورونبانه سياست غواړي

پت

دا د ژوند کړې وړې او اوږدې لارې
 چې په هر قدم کېنې ډېرې خطرې دي
 خو چې مخامخ د پت، مينې، منزل وي
 نو د ټولو شيرينيو نه خوړې دي

د پښتو کاني

که هغو په لاس کښې مېم راته نيولی
ما په زړه کښې ورته ننگ وپت ساتلی
وخت که هر خود چپو چپو سېلاب شی
د پښتو کاني سيند نه دی بهیولی

عَلَمِ اَوْ قَلَمِ

سوال پېدا ده، نن د ژوند په لوټې مېدان
نن حالاتو کښې قلم ښه که علم ښه
ما چې ډېر فکر په هره سطحه وکړو
اڅ ساده خلقه! علم ته هم قلم ښه

اودۀ

موسم بنه دح، خاوره بنه ده، تخم بنه دح
ولی ما سره که غم دح نو دا نه دح
د نن کر او د سبا فصل به خه کرم
چی قلبه ورانه، دهقان ئی لا اودۀ دح

همت او اراده

د موسم او د حالاتو خپل عادت وی
خو خبره د خپل نیت او د همت وی
که همت او اراده په خپل سمون وی
نو بدل شی که اسمان وی که قسمت وی

حېرت

دا الزام چې په قسمت د
بدبختي نه ده، غفلت د
که همت پکښې پېدا شو
خړه خاوره هم جنت د

حسن

زرگيه! جوړ ئې، لکه د مينې
نه چې د غوښې، نه چې د وينې
بيا نه په ځان ئې، نه په جهان ئې
چې حسن کسې، چې ښکلی وينې

زرگوټے

شبه توره تپه، موسم طوفان دے
په کور جری ده، محشر جهان دے
زړونه خیرن دی، سترگې بدلې
زرگوټے نر دے، چې لا روان دے

سیورے

که دا کاروان وی، دا ئې څاروان وی
دا ئې رفتار وی، دا ئې یاران وی
ستړی زرگيه! سیورے ترې بنه دے
که د پلوڅې وی، که د دالان وی

هستی

د هستی دا مسئله یو معمه ده
مخمصه ده چې نه هغه ده نه دا ده
د دنیا ژوند د دریاب په مخ حباب ده
قیام نشته، نه اختیار شته، نه بقا ده

ورور ورور نه شو

دا د ابلیس جاله شوه نن د ادم کور نه شو
دلته کبې هابیل قابیل ورونه وو خو ورور نه شو
ټول هادیان ئې ستری کړل هر کتاب ئې وخورو
تور دلته کبې سپین نه شو، سپین دلته کبې تور نه شو

زما ګناه ده

بس نه خپل ته ګوته نيسم نه پردو ته
 ګناه نشته نه هغو ته، نه دغو ته
 زما جرم زما خپل روند اعتماد وه
 چې خوشحال ومه د نورو بوسارو ته

کږې لارې

ما وليدې چې ځی، ځی د رقيب کاله ته رسی
 دا لارې د دیدن مو پاکه خدایه! داسې غلې شوې
 دا هسې نه چې ورځ ئې د مټین د جنازې شی
 داشپې چې بلاګانې شوې، تیارې شولې اوږدې شوې

زما مضمون

زما مضمون زما خواهش، نمود، ریا نه وی
 زما په ذهن خو راځی، ولې زما نه وی
 چې د حالاتو په تود بت کښې زما زړه نینه شی
 یا په ټوپونو شی، یا وچوی، یا تقار جوړ کړی
 فکر او خیال ورته جامه احساس ئې رنگ پیدا کړی
 قلم راپاڅی د الفاظو نه اشعار جوړ کړی
 بیاستاسو خوبه ده چې دغه کوم مضمون بولی
 که د شاعر انسان په ځله ئې جگر خون بولی

سرپتوب

عجیبه غوندي موسم شو
باران وینې، وږمې اور شو
سړی توب لارو دهشت شو
نه ورور پاتې شو، نه کور شو

داماحول

چې ژوندون د بې ارزی شو
چې مرگ د بیوسی شو
لویه خدایه! لویه خدایه!
دا ماحول مې تیزندی شو

د صحرا فریاد

چې پستو سود او سودا شوه
د بیوپار په دې دنیا کبې
د غربت چغه بس پاتې
یو فریاد شو په صحرا کبې

ما رها کره

لویه خدایه! لویه خدایه!
اخر ستا یم خه خو راکره
گنی خه هر خه دې واخله
ما تنها کره، ما رها کره

دُنیا کُنده شوه

خدایه! دا دُنیا خو دې پوره قصاب خانه شوه
پاکه د ادم، دا خونه لاره بڼه کُنده شوه
دا د ژوند لمنه ټوله خیری ویری لاره
یو خوا زور او زر حکم شو، بل خوا ته فتوه شوه
هر چا خان ته خپل معبود د خپله لاسه جوړ کړو
گوره استعمال په کښې کعبه او کلیسه شوه

صحت او غېرت

صحت وائی چې د کت نه مه کوزېږه
غېرت وائی پاسه پاسه وزغلبېږه
د دې هر خه سره زه بښه پوهېده شم
وخته ته راشه نور مه اپوته کېږه

د غېرت لېونه

زه د خپل بابا د وینې یو زلمه وم
د مرام لار کېښې د مینې ننکياله وم
چې مې ټول عمر صحرا کېښې مزل وکړو
لکه زه چې د غېرت یو لېونه وم

سره پښتو

کله سر ته راته کښینی، کله پښتو ته
 ما راکاری له ترخو ځني خوږو ته
 دوی ته خر پر، اوبه تبه خو ښکارېږم
 ولې نه کوری زما سورکی پښتو ته

د کور درغلی

ولې ګوته هسې ونیسمه چاته
 چې مورچه مې خپل لښکر ګره راته ماته
 چې په کور کې د نیتونو درغلی وی
 هیڅ کیله نه ده پکار د بل پسا ته

پسات، فساد

زما وېنا

نه خفه يم، نه مايوس يم، نه پښيمان يم
دغه گډو وډو چارو ته حېران يم
که د وخت روغ لېونی ترې سبق واخلي
لکيا ځکه په وېنا او په بيان يم

شېدلې کت ولي؟

نن هم ژوند د پاره مرگ ته غاړه ووځم
که د ننگ مېدان جوړېږي ورته ووځم
خو که لوبه د چل ول د سود سودا وی
خپل شلیدلی کت ته لارمه پرېوځم

چې جرگه نه شوه

اڅ بابا! چې توره ونيوه زنگونو
قلم گرځی د اغیارو په رنگونو
چم پردح شو او جرگه مرکه نه شوه
کومه لار شوه د پښتو او د ننګونو؟

پښتو شته

چغه شته حساب کتاب د معاملو شته
شنه باغونه د وعدو او د دعوو شته
خوساده غوندي جواب به ئې څوک راکړی
چې په دې قبر "شکري د پښتو" شته؟

د نیت پسات

چې یاری کښې گربوان خیر، بنگری مات شی
نو خوندونه خو د مینې هله زیات شی
ولې دا لا کومه لوبه په کښې وشي
چې په نیت کښې راپیدا چرته پسات شی

تماشه ده

تماشه ده خوک محمود شی، خوک ایاز شی
د خبرو وخت کښې هر یو کته باز شی
خو چې سود او زیان له ورايه رابنکاره شی
د تنزری غوندې گېر په خپل 'اواز شی

کوه چې خه کوي

خه مې نه دی کړی، ووايه چې ئې وکړم
ولې زه د پت پتوني لوبه نه کړم
چې دې سترگې شوې په نوي دود بدلې
ته کوه چې خه کوي زه به دې خه کړم

مرگ او ژوند

که خفه، که گيله من يم، که غصه يم
خو ولاړ هم په لښکر هم په مورچه يم
ماتېدې نه بدلېدې نه خرڅېدې شم
چې پښتو ئې مرگ او ژوند د زه هغه يم

خپل سر

گرځېدلې هم په غره يم هم په سمه
در په در مې د لېلې د ديدن طمع
هره هڅه، هر تکل مې هر خوا وکړو
خپله غمه! په خپل سر ئې زما غمه

شا زلمه يم

دا خټک چې نن په کور کېنې بوډا بنکاري
د ننگ چغې ته مېدان کېنې شاه زلمه دے
کله! دے به چاته هغه، چاته دا وی
خو چې ستا خبره راشی، لېونه دے

زه

په راستۍ، په خوشحالی ورسره ځم
 د خدمت د ابادۍ به ئې منم
 خو که پت ئې بیا په بده باندې پياز وه
 نه منم، نه ځم، نه اورم، نه کوم

په سپینه جامه تور

خپلو ونه پېژندو، بڼه ئې وزپلو
 پردو وپېژندو ډېر ئې ووهلو
 د خټک د ننگ د عمر دا سزا شوه
 چې په سپینو جامو تور کړو پردو خپلو

بس د ننگ مېدان

څه به جنده کړم، څه به لښکر کړم
خپلو تربور کړم، پردو کافر کړم
څه شوې زما، د ننگ مېدانه!
چې سر قربان کړم، زندګۍ درکړم

خپل پردی

ژوندون ډېر صفا په غرزو پُرزو تېر شو
ذهن ژوبل، غم سپوا شو، فکر ډېر شو
خټک کور ته بس یوه خبره راوړه
پردی ووهلو، خپل ئې په سر تېر شو

بي ننگی

چې ننگ سودا شی، مینه دکان شی
هېره پښتو شی، پاتې مېدان شی
خه به اټک شی، خه به خېبر شی
خه به هېواد شی، خه به افغان شی

امتحان

واټی راپاخه وخت د مېدان ده
وايم تياره ده، ذهن حېران ده
ننگ او شعوره! ته رآمدد شه
پېښه لانجه ده، لوټې امتحان ده

د منزل غم

پردی پردی دی، خپلو کښې چل دح
اولس اوده دح، کلی کښې غل دح
د غېرت چغه په شور کښې ورکه
غم د مزل دح، ویر د منزل دح

نه دن نه سبا

په اسرو اسرو، بانو بانو خطا شو
خان او قوم ته نه د دین نه د دنیا شو
چا مونږ خرڅ کړو او په چا باندې دوکه شو
که پوهېږو نه د نن نه د سبا شو

په سفرونو کېنې د وطن یاد له

راشه راوړه دك كندول سپينې شوملې
 چې مې هېرې شې پردې شونډې كاسې
 زما خپلې گل غوټې به وې شاربلې
 تورې سترگې، غورې څنې، سرې غنچې
 چې مستې مې د پستو په خوند پوره شې
 رانه هېره دا پردې پردې نخره شې

! سوچې - قفقاز - كوه قاف كېنې -

خربتك

خرکے بتك راواروه دهقانه!
 چې په لپه اوبه وڅښمه لتانه
 په هر گوټ کېنې ئې زما د خاورې خوند وې
 مېخانه دې وې د دې مخکېنې ويرانه
 چې نشه پکېنې زما د شنو چينو ده
 او مستې پکېنې د ننگ او د پستو ده

محبوبا د پنتو

چې کلبونو کبې مستی نخرې کوی
 دا کلک سترگې حیاگانې خرخوی
 د خپل کلی دُرخانی ته به ئې لوکے کرم
 که ځانی د کوه قاف بناپیری وی
 د سپورمی نه هم بنائسته ده په رنا کبې
 چې حیا ده د پنتو په محبوبا کبې

حُورې

په بانه مانه چې ساکو ته راغلی
 خومره ښکلې دی دا پېغلې مې د کلی
 تورو سترگو کبې ئې پته مینه خاندی
 یوې بلې ته لکيا دی غلی غلی
 چې هم حسن شی هم مینه هم حیا شی
 داسې حُورې به لا بل چرته پیدا شی

د ګودر مازيګر

دا ملالې پټ پټ کوم خوا ته کتل
 دا د چا د شپېلۍ څه ئې اوږېدل
 چې منګه ئې ترې په مزکه راگزار شو
 دا حېرانه شوه نوکونه ئې چېچل
 د ګودر مازيګرې کښې دا قيصې وې
 د وطن د سيند د لارې دا مزې وې

کوچې

کوچې چې د کيردۍ سره ولاړه وې سپوږمۍ وې
 چې کوچ کوی روانه وې نوبته مسته هوسۍ وې
 د خپلې قلا منځ کښې ناسته ښکلې ښاپېرۍ وې
 د ننگ د جنګ په وخت کښې د سور تندر ملالۍ وې
 د لوړ نيکه د وينې يوه پاکه دُردانه وې
 زمونږه د پښتو د مينې جوړه خزانه وې

أولس او حکومت

حکومت تشې وعدې دی یا دعوي شوې
سیاست هسې خبرې شوې، دوکې شوې
د اولس حالت د دوی ترمنځه دا ده
د خاروی د قصابانو کره شپې شوې

عجیبه ده

لېن دېن واشنگتن کښې وی
خرخ دلته پاکستان شی
غرقه اکبرپوره شی
تیراه کښې چې باران شی

واعظ او لیدر

ملک په قرضو کښې غرق ده
اولس د لوړې نه مری
واعظ د حورو غم کښې
لیدر کرسی خپلوی

سپینه جامه توره قیصه

وخت په چغه وائی اچ غریبه وروره!
چې ورځې چرته نو خپل خادر ته کوره
غلا به دوی وکړی او تا به پکښې غل کړی
د غټانو جامه سپینه، قیصه توره

پنګه

داسې تش کچکول دې ولې دح ملنګه!
 ته خو هم راغلې د سرو زرو له درنګه
 ما وې واوړه ځان په دې خبره پوه کړه
 ”پنګه، پنګه، د غټانو کور ته پنګه“

کرل رېبل

تور ته ځمه، سپين ته ځمه، زير ته ځمه
 د جانان د کور پوښتنه ترې کومه
 هر يو ماته در د خپلې لېلې ښائې
 اوس په منځه لار کښې ناست کرم رېبمه

زما وینه

دا منم ډاکټره! پاکه زما وینه
د مرض پکښې څه نشته، څه به وینه
خود ننگ یو جراثیم پکښې ضرور شته
دا چې ما هم زوروی، هم سوزوینه

چاپلوسی

راشئ خلقه راشئ! نن په کلی کې اشر دح
یو مست په خبرو، بل په لښته، بل په جر دح
گټه د بادار ده، خوارو زار پکښې دلیری
غت چاپلوس ته وگوره، له ټولو معتبر دح

دا هوبسيار؟

د قام ننگونه، چې وړی بازار ته
 نه گوري خان ته، نه نيکه، پلار ته
 اچ د پستو، د پت جنونه!
 وايه خه وائي، دغه هوبسيار ته؟

تېر عمر

چې عمر تېر شي، تن مرضونه
 ژوند محتاجي شي، فکر غمونه
 ساده زرگيه! ومنه پوه شه
 چرته ټوپونه، خنکه کارونه

رښتيا لېونې؟

لېونې به لا بل څنگه وي عالمه!
زه ئې غم خورمه دا ټول رانه بې غمه
چې په گټو، لوټو، غنومې څوك اولی
زه مسكه شمه دُعا ورته كومه

قلم زما علم ل

زما يو بابا قلم ده، بل علم ده
ما په دواړو سم خوړل يو قسم ده
كه علم رانه څوك واخلي غم ئې نشته
زما لاسو كښې مې توره، خپل قلم ده

ل جنده، نشان، بېرغ

لار د بناغلو

کور د بهرام شو ملک د مغلو
ننگ د غرض شو، جنگ د کړلو
د وخت خوشحاله! په غره کښې کښنه
اوس لارې څاره، د چا بناغلو

زما باز

که وجود مې ټول بې وسه تش تصویر د
د نظر باز مې هم تېز د، هم قجیر د
چې د حسن په بنکالو پوهه شی ببر شی
د خپل ښکار په کار کښې هغسې کاسیر د

پښتانه خه شول

عمرونه تېر شول خو خه ونه شول
زاره خواره شول، نوي خواره شول
وخت د قلبي ده، موسم د کر ده
فصل ئې ژارې، پښتانه خه شول

ضعف او سنګر

د زور عمر ضعیفی مې غورزوی
احتیاج مې شل کوی او ماتوی
د ننگ وینه رانه گرم سنګر غواری
عمر جبر مې په کت کښې سروی

نوي مېدان

بار د عمر راته تن او بدن زور کړو
بې وسې مې هغه گرم ژوندون سوړ کړو
پاکه خدایه! چې دا خه لوبه راوشوه
زه د کت شومه، وخت نوي مېدان جوړ کړو

غم د پښتون

دنيا اړې کړې ده
چار د ملک بې سمون ده
چې کور او ورور ئې وران ده
غم مې د خپل پښتون ده

د پښتو چغه

دا د کُل مینه لیونی ده که دا زه لېونی
 چې تش په بوی پسې تر څوکو د ازغو لارمه
 هلته منصور غوندي د ښکلی د دیدن اواز وه
 چې زه تر دار پورې په چغه د پښتو لارمه

غېرت

نور خپل دولت چیچی،	ما خپل غربت چیچی
دُنیا مچی ده،	هر یو حالت چیچی
زه ئې نه غم کړم،	نه ترې وېرېم
نه وروستو کېرم،	ه چې مې غېرت چیچی

ملنگ خټک

په چم کښې د غټانو يو ملنگ غوندي خټک وه
 تپوس وکړی، چې سپو خوټې خوړل چرته نه ده
 نن ټول سړي خواره د کلي خپلو کښې لکيا دی
 اه خوارو! راپيدا ئې کړی دا نن وخت دهغه ده

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**